

Лариса УКРАЇНСЬКА,

доктор економічних наук, професор, професор кафедри державного управління, публічного адміністрування та економічної політики Харківського національного економічного університету ім. Семена Кузнеця

Надія ШИФРІНА,

кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри державного управління, публічного адміністрування та економічної політики Харківського національного економічного університету ім. Семена Кузнеця

Larisa UKRAINSKA,

Doctor of Sciences in Economics, professor of Public Administration, Public Administration and Economic Policy Department Simon Kuznets Kharkiv National University of Economics

<https://orcid.org/0000-0002-2500-0395>

Nadija SHYFRINA,

PhD (Economics), Associate professor of Public Administration, Public Administration and Economic Policy Department Simon Kuznets Kharkiv National University of Economics

<https://orcid.org/0000-0002-5079-5660>

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ: СТРАТЕГІЧНІ ЗАВДАННЯ З ПОДОЛАННЯ КРИЗОВИХ ЯВИЩ

Державне антикризове управління - це багатофакторна система управління, що характеризується своїм особливим набором механізмів, інструментів та стилем керуючої дії, яка включає аналіз стану кризового середовища на всіх рівнях економіки; дослідження причин виникнення кризової ситуації; розробку планів нейтралізації негативних кризових проявів; вибір кращих напрямів внутрішньої та зовнішньої політики, належне її ресурсне забезпечення.

Стратегічне завдання такого управління - переведення суспільства з нестійкого кризово-непередбачуваного стану в режим стратегічно сталого розвитку.

Антикризова стратегія – це набір конкретних дій та планів, розроблених для управління кризовими ситуаціями. У публічному управлінні антикризова стратегія повинна включати наступне:

Аналіз ситуації: Оцінка поточного стану, виявлення проблем та загроз.

Планування: Розробка плану дій, який може включати фінансові заходи, зміну організаційної структури, покращення комунікації та взаємодії з громадськістю.

Реалізація заходів: Впровадження запланованих дій, а саме скорочення витрат, оптимізація ресурсів, зміна методів роботи.

Моніторинг та оцінка: Постійний контроль за виконанням стратегії та оцінка її ефективності, що дозволяє вносити корективи за необхідності.

PUBLIC ADMINISTRATION: STRATEGIC TASKS IN OVERCOMING CRISIS PHENOMENA

National anti-crisis management is a multi-factor management system, which is characterized by its own special set of mechanisms, tools and style of action. The strategic goal of such management is also clear - the transfer of marriage from an unstable crisis-untransferred state to a regime of strategic development. The sooner the government has insecurity and the anti-crisis mechanisms are turned on, the greater the opportunities for prosperity, business and communities to prepare before the crisis and certainly quickly restore all life important institutions of normal life. The state's anti-crisis strategy may include diagnosis of a crisis situation on the basis of an unforeseen analysis of the causes of stagnation and economic-economic decline, determined by the type of possible crisis, and the problems associated with it.

Keywords: public administration, anti-crisis management, anti-crisis strategy.

Ці складові допомагають ефективно реагувати на кризи, що виникають, і мінімізувати їх негативні наслідки для суспільства і економіки.

Діагностика кризової ситуації проводиться на основі неупередженого аналізу причин стагнації та виробничо-економічного спаду, визначення типу можливої кризи, її джерел та виниклих з нею проблем та протиріч. Реконструкція подій та формування інформаційно-управлінської моделі застійної або кризової ситуації, що склалася, повинна враховувати оцінку соціальної небезпеки кризи, виявлення зон підвищеного ризику, встановлення точок біфуркації та областей інформаційної невизначеності, замір ступеня впливу на кризу різних внутрішніх соціальних підсистем та зовнішніх факторів.

Обов'язковим елементом антикризової стратегії є постановка цілей та управлінських завдань стратегічного та тактичного характеру, розрахованих на вирішення не тільки конкретних на даний момент кризових проявів, а й на майбутній посткризовий розвиток.

Невід'ємною складовою антикризової стратегії є формування правової бази відповідних дій, формулювання та юридичне закріплення антикризових заходів у системі єдиної державної антикризової стратегії. Таку стратегію доцільно розробляти, як припускають вчені, у координатній системі п'яти «І»: інститути, інвестиції, інфраструктурна політика, інноватика, інтелект [1, с. 9].

Поряд із визначенням пріоритетів державної підтримки, орієнтованої на заздалегідь запрограмований результат, необхідно активізувати систему руйнування перешкод бюрократичного та корупційного опору. Для контролю руху коштів, особливо бюджетних, антикризова стратегія передбачає розробку і здійснення комплексу заходів, націлених на: оздоровлення фінансової і банківської систем; запобігання кризі міжбюджетних відносин та стримування можливої тенденції збільшення кількості суб'єктів – фінансових банкрутів; припинення діяльності структур, які займаються сумнівною фінансово-економічною діяльністю та обслуговуванням тіньового сектора економіки; деофшоризацію підприємницької діяльності – доходи компаній, які зареєстровані в зонах офшорної юрисдикції та належать українському власнику, повинні оподатковуватись за українськими законами; заборона компаніям, зареєстрованим в іноземній юрисдикції, користуватися державною підтримкою та держгарантіями.

Невід'ємною складовою формування і реалізації антикризової стратегії є модернізація механізму управління, яка має бути заснованою на принципах професіоналізму, державно-приватного партнерства, комплексності антикризових дій, оптимізації державного контролю, впровадження новітніх ІТ-технологій, підвищення персональної відповідальності керівників [2, с. 231].

Ефективність публічного адміністрування певною мірою залежить від налагодженого зворотного зв'язку з суспільством, тому вжиті антикризові заходи необхідно забезпечити PR-супроводом, для побудови комунікацій з інститутами громадянського суспільства та ЗМІ, вивчення реакції суспільства на дії влади та посадових осіб; формування сприятливого іміджу публічних інститутів, створення доброзичливих відносин та взаєморозуміння між суб'єктами антикризових управлінських відносин. Не менш важливим є моніторинг зон кризової небезпеки, тобто. безперервний контроль стану керованого об'єкта та довкілля, що забезпечує своєчасність отримання необхідної інформації та прийняття на її базі адекватних управлінських рішень.

Список використаних джерел

1. Амосов О. Ю., Гавкалова Н. Л. Моделі публічного адміністрування (архетипова парадигма). Публічне управління: теорія та практика. Спец. вип. 2017. С. 6–13.
2. Сидорчук О. Г. Соціальна безпека: державне регулювання та організаційно-економічне забезпечення: монографія. Львів: ЛРІДУ НАДУ, 2018. 492 с.